

**ТИМ ОДБРАНЕ ГЕНЕРАЛА ВЛАДИМИРА
ЛАЗАРЕВИЋА
IT-05-87**

ИЗЈАВА СВЕДОКА

Подаци о сведоку

Презиме: ВУКОВИЋ

Име: Влатко

Датум рођења: 15.08.1960.године

Националност: Црногорац

Језик коришћен за време интервјуа: Српски

Датум разговора: 05. јануар 2008.године

Разговор обавио: Ђуро Чепић, адвокат

ИЗЈАВА СВЕДОКА

1. Живим у Београду. Ожењен сам и отац троје деце. Пуковник сам Војске Југославије у пензији. Војну академију копнене војске завршио сам 1983.године. Након тога обављао сам бројне дужности почев од командира вода, чете и команданта батаљона. Био сам наставник тактике на Војној Академији. Службовао сам у гарнизонима Пирот, Београд, Ђаковица, Медвеђа и Лесковац. Пензионисан сам у јулу 2002.године као ратни војни инвалид.
2. По завршеној Генералштабној школи у јулу 1998.године наредбом команданта 3. Армије број 8-180 од 29.07.1998.године (доказни предмет 5Д 1327) постављен сам на дужност команданта 2. моторизованог батаљона, 549. моторизоване бригаде, Приштинског корпуса. Дужност сам примио 04.08.1998. године (доказни предмет 5Д 1328) и обављао у гарнизону Ђаковица до 14.06.1999.године, када је 2. мтб предислоциран у гарнизону место Медвеђа. (доказни предмет 5Д 1353).
3. Батаљон је основна тактичка јединица пешадије. Сталне је формације и у свом саставу има: команду, чете и јединице за ватрену подршку, противоклопну борбу, противваздушну одбрану, везу и позадинско обезбеђење. За извршавање задатака у борби батаљон се може ојачати одговарајућим снагама и средствима других родова. Моторизовани батаљон је намењен за извођење борбених дејстава на равничарском и маневарском земљишту у захвату фронта.
4. Састав 2. моторизованог батаљона је био вишенационалан. Поред Срба у батаљону је било доста Муслимана, Мађара, Рома, Горанаца и других.
5. Мој заменик је био капетан Одак Златко, Хрват, командир 1. чете капетан Рангелов Слободан, Бугарин, командир 2. чете мајор Сел Јанош, Мађар, командир 3. чете капетан Ајдиновић Заим, Шиптар, командир чете МБ 120мм поручник Фета Елифат, Горанац, командир порв старији водник Јордановски Ђеле, Македонац, а од њега је дужност примио п.пор.Добрица Борис и не знам које је националности нити ми је икада то било важно. У батаљону се никада нисмо пребројавали по припадности једном или другом народу, нити овој или оној вероисповести.
6. Од дела батаљона, пре мог доласка у Ђаковицу, по наређењу НГШ ВЈ о посебним мерама сталне борбене готовости формирана је БГ-2 састава: команда, одељење везе, моторизована чета, вод МБ 120мм, батерија ПАТ 30/2мм и позадински вод, која се налазила на логорској просторији Шулани, југозападно од Ђаковице за око 10 километара, а део јединице се налазио у касарни у Ђаковици. Поред редовне обуке БГ-2 је вршила дубинско обезбеђење државне границе у циљу спречавања деловања ШТС и

илегалног убацивања оружја и опреме из Албаније на простор КиМ. Такође је делом снага обезбеђивала комуникацију Ђаковица – Поношевац ради несметаног снабдевања караула.

7. Батаљон је попуњаван војницима који су основну обуку завршили у јединици за посредну поуну у Ваљево у трајању од 2 месеца и 23 дана. Општи циљ ове обуке је да се војници и јединице војностручно обуче и увежбају за успешно извођење оружане борбе у рату и за извршавање обавеза и задатака у миру. По пријему војника, у складу са „Планом и програмом борбене обуке, војника и јединица рода пешадије у миру и рату“, настављено је са њиховим обучавањем и допунском специјалистичком обуком у зависности од распореда и задужења у јединици. Показан ми је наведени акт који носи ознаку доказног предмета 5Д 1260 у уводном делу под 1. где се наводе општи циљ обуке који потврђује моје речи.
8. Пошто су 02.08.1998. године неутралисана терористичка упоришта Смоница и Нец, део јединице је до 20.08. остао у ширем рејону села Рамоц, ради борбене контроле територије и заштите становништва од дејства ШТС. Становници села Рамоц су одмах по разбијању терориста у селу Нец добровољно предали оружје органима МУП-а. У разговору са мештанима сам сазнао да су их терористи терали да купују оружје, за пушку су плаћали око 200 немачких марака. Такође су их терали да око села ископају заклоне и ровове. Старешина села нам је показао место на путу према Кореници где су терористи поставили противоклопну мину. За време боравка јединице у селу Рамоц није било проблема између војске и становника, штавише, сарадња је била обострана. Мештани су војницима давали воће и млечне производе, а лекар којег сам повремено слао у ту јединицу је пружао медицинску помоћ и мештанима. У овом периоду БГ-2 није имала дејстава, нити су терористи испољавали дејство по јединици.
9. 20.08.1998. године јединица је посела логорску просторију у ширем рејону села Жуб. Поред редовне обуке, јединица је извршавала задатке на дубинском обезбеђењу државне границе у складу са добијеним наређењима, Правилном службе Војске Југославије и Правилном граничне службе. Ове наводе потврђује доказни предмет 5Д 920 који је Заповест за ангажовање 549.мтбр на дубинском обезбеђењу државне границе од 29.10.1998. године, који је потписан од стране команданта бригаде, а у тач.4.2.1. су прецизирани задаци БГ-2/549.мтбр којом сам ја командовао.
10. На дубинском обезбеђењу државне границе свакодневно сам ангажовао 10-так органа. Командири органа, то јест патрола, осматрачница и заседа, увек су били активне старешине. Припрему органа су вршили командири чета, помоћник за морал и референт безбедности, а проверу, издавање задатака, упућивање на рејон и контролу вршили смо ја и мој заменик. Изузетно, у случају када би обојица били отсутни, упућивање органа на задатак вршио је дежурни официр. Редовне контроле органа на терену и БГ-2 у целини

- вршили су редовно команда 549.мтбр и команда ПрК, посебно са ИКМ у Таковици.
11. Од августа 1998.године па до априла 1999. године органи на дубинском обезбеђењу државне границе су успешно спречавали деловање терориста у граничном појасу и уношење оружја и опреме из Републике Албаније на Косово и Метохију. Заплењена је већа количина оружја, муниције и друге опреме, а убијена су тројица наоружаних терориста. Сваки пут је увиђај вршио војно-истражни судија и органи војне полиције, а у пар наврата увиђају су присуствовали и представници ОЕБС-а.
 12. Било је примера да су и групе цивила илегално прелазили границу ван граничних прелаза, али су увек били вођени- праћени од стране наоружаних људи.
 13. Крајем јануара 1999.године орган на обезбеђењу државне границе из 53. граничног батаљона разбио је терористичку групу, која се у току ноћи, из села Годен кретала ка Албанији. Том приликом је убијен један терориста, а остали, међу њима и рањени, су побегли назад ка селу Годен. На увиђају су, поред органа Војне полиције, били и припадници ОЕБС-а, који су се пре доласка на лице места неколико сати задржали у селу Годен. Претпостављам да су се терористи још у току претходне ноћи извукли у село Липовац.
 14. Са цивилним становништвом у окружењу је успостављена сарадња и није било већих проблема. Мештани су се углавном придржавали режима на граници. На уласку у гранични појас биле су постављене табле са натписом “ ГРАНИЧНИ ПОЈАС “. Табле су биле исписане и на српском и на албанском језику. Мањих проблема је било око сече државне шуме у граничном појасу и тада сам их упућивао на општинске органе. Део становништва, углавном старије особе, није имао личне карте, па сам их упућивао на органе МУП-а.
 15. Дана 12.марта 1999.године један стражар је, у току ноћи, чуо гласове и видео светла како се из шуме крећу ка селу Жуб. Део јединице је извршио претрес групе кућа у селу Жуб, али при претресу нисмо открили терористе, већ само у једној кући кревете за смештај већег броја људи о чему сам известио команду бригаде .
 16. Почетком септембра 1998.године једну моторизовану чету сам, по наређењу команде бригаде, упутио у рејон села Крамовик у састав БГ-4 / 549. мтбр, ради обезбеђења комуникације Таковица – Клина. Ова чета је у другој половини октобра 1998.године ушла у састав БГ-3/549. мтбр у рејону селу Дамјане, ради извршавања задатака на дубинском обезбеђењу државне границе, све до почетка НАТО агресије. Командир ове чете је до фебруара

1999.године био капетан прве класе Сел Јанош, а потом капетан прве класе Рангелов Слободан.

17. Верификациона комисија ОЕБС на КиМ, основана 16.10.1998.године ради надгледања поштовања Резолуције Савета безбедности Уједињених народа и споразума о прекиду ватре дошла је у Ђаковицу, колико се сећам, почетком новембра 1998.године. Од команде бригаде сам добио јасна наређења везана за контакт и поступање са верификаторима. Једино ограничење је било да не могу улазити у гранични појас без официра за везу и претходне најаве. Верификатори се углавном нису придржавали те обавезе. У овим случајевима органи на дубинском обезбеђењу би их заустављали, легитимисали и упућивали на официра за везу у Ђаковици или Призрену. Било је случајева када су одбијали да се легитимишу и били дрски у опхођењу према војницима. У више наврата сам имао лични контакт са њима у граничном појасу и видео сам да су опремљени топографским картама и уређајима за аутоматско одређивање координата у простору. Било је и случајева када су били најављени или у пратњи официра за везу и тада су могли несметано да се крећу у граничном појасу. Преводиоци су им били искључиво Шиптари. Тада сам сумњао да су се чланови верификационе комисије тежишно бавили обавештајним радом, што се врло брзо по отпочињању агресије показало тачно. У моју канцеларију у касарни у Ђаковици су били само једном. Канцеларија је директно погођена пројектилом велике разорне моћи и потпуно уништена. На командном месту у селу Жуб су били два пута и командно место је директно погођено и уништени су главни објекти, иако је било одлично утврђено и маскирано. На командно место БГ-3 у селу Дамјане у чијем саставу је била једна чета из 2. мтб су били једном, објекат је директно погођен почетком агресије. Верификатори су Ђаковицу напустили 20.03.1999.године.
18. Од јануара месеца 1999.године, а посебно по одласку верификатора из Ђаковице и са целог простора КиМ, ШТС су појачале своје активности. Поред постојећих, успостављена је и Подримско-паштричка оперативна зона, јачине око 1.500 терориста. Према расположивим подацима 124. бригада ШТС је деловала на ширем подручју села Ретимље јачине око 300 терориста. Поред ове бригаде постојали су и локални штабови јачине 50 до 100 терориста и терористичке снаге у већини села између осталих и у селима Целине, Пиране, Велика Круша, Рандубрава, Брестовац и Доње Ретимље. Из бројних наређења команданта бригаде и на рефеисањима у команди бригаде сазнао сам да је у току делимична мобилизација ОС Албаније, а да је очекивати дејство јачих ШТС из Албаније уз ваздухопловну и копнену подршку НАТО. Ове наводе потврђују и извештаји Команде 549.мтбр. који носе ознаку доказних предмета 5Д 879 од 09.03.1999.године потписан од стране команданта бригаде пуковника Делића и доказни предмет 5Д 883 Наређење моје претпостављене команде од 15.03.1999.године.х

19. ШТС су пресекле комуникацију Сува Река - Ораховац и Ораховац – Малишево – Приштина, а постојала је опасност да се пресече комуникација Ђаковица – Призрен. Због тога сам 23.03.1999.године од команданта бригаде добио задатак да формирам БГ-2 састава: команда, одељење везе, тенковски вод, механизовани вод, моторизована чета, вод ПАТ 30/2, вод ПАТ 20/3, вод МБ 120 мм и санитарско одељење. Укупно сам ангажовао 186 људи.
20. На основу заповести команданта бригаде донео сам своју одлуку, и у складу са истом БГ-2 је 25.03.1999.године из ширег рејона села Жуб, са почетком 01,00 часова извршила марш правцем Жуб – Ђаковица – Зрзе – Бела Црква – тт 440 и до 06,30 часова посела линију блокаде. У току марша није било сукоба. У челно осигурање сам одредио ојачани стрељачки вод са командиром поручником Радојевић Бранком. Задатак челног осигурања је био да открије присуство ШТС на правцу марша и у садејству са 4/23. одред ППП Ђаковица омогући БГ-2 несметано поседање линије блокаде.
21. По изласку из села Зрзе код силоса сачекало сам да прође наша јединица из Призрена и ту ми се јавио командир челног осигурања и усмено известио да није вршио претрес села Бела Црква, јер су делови 23. одреда ППП Ђаковица већ били у селу. Такође ме је известио да је у селу мирно, да је са челним осигурањем прошао кроз село и да га је распоредио на излазу из села Бела Црква са источне стране према селу Целине. О овоме сам лично, усмено известио команданта бригаде који је тада са делом јединице прошао ка Ораховцу.
22. БГ-2 је прошла кроз село Бела Црква у возилима од 05,00 до 05,30 часова. При проласку кроз село нисам приметио цивилно становништво, нити је било дејстава у селу.
23. На крају дана преко уређаја везе обавестио сам мог заменика, који се налазио на командном месту у селу Жуб, на којој се линији налази БГ- 2, да немамо губитака и да се дејства углавном одвијају по плану. На основу тог кратког обавештења и заповести која се налази код њега он је унео у ратни дневник за тај дан и активност БГ- 2. То што стоји у ратном дневнику 2.мтб за 25.март 1999. године да је извршена блокада и чишћење и села Бела Црква је мој заменик преписао из заповести. Изричито напомињем да тога дана у селу Бела Црква моји састави нису имали никакво дејство или било какав контакт са цивилима. Као што сам већ истакао моји су састави само прошли кроз то село и то пролазећи у возилима.
24. Појам ЧИШЋЕЊЕ у Војсци се користи и у најширем смислу те речи, рецимо при чишћењу наоружања и опреме или при чишћењу касарског круга и тада подразумева уклањање прљавштине, смећа...

25. Када се појам ЧИШЋЕЊЕ користи при извођењу борбених дејстава он се односи на дејство против непријатеља и препрека које је поставио и користи се у борбеним правилима од одељења до бригаде. Ово ми је одлично познато јер сам у Војној академији Војске Југославије предавао предмет Тактика и у оквиру овог предмета посебни облик наставе Тактичку обуку. На пример:
- Правило војник – одељење пешадије у тачкама 112 – 116 регулише рад групе војника за чишћење ровова и саобраћајница, а у тачки 121 регулише поступак при заузимању зграде где се такође користи овај термин
 - Правило пешадијска чета – вод у тачки 259 и 505 користи овај термин при нападу на насељено место и односи се на уништавање непријатеља у појединим зградама и уклањање мина
 - Правило батаљон у тачки 237 и 512 такође користи овај термин при нападу на насељено место и има исто значење
 - Правило бригада у тачки 366 користи овај термин и он се опет односи искључиво на дејство против непријатеља.
26. Појам чишћење терена може значити и претрес терена борбеним стројем јединице без ватреног дејства, али се и тада односи искључиво на непријатеља, у овом случају на терористе.
27. Око 07,00 часова почели смо претрес терена на правцима Бела Црква – Целине и коса Брод – Амовац – Брестовац. Први контакт са ШТС имали смо у рејону села Целине око 07,30 часова када је из села Целине отворена јака ватра по мом деснокрилном воду и јединици полиције, одговорено је на ватру и борба је трајала непун час, када су ШТС разбијене и вероватно побегле у село Рандубрава. Претрес села је вршила јединица полиције. Кроз село сам прошао око 10,00 часова и нисам затекао цивилно становништво. Вероватно су по отпочињању дејстава напустили село. Поједине куће у селу, углавном по ободу села, су биле припремљене за ватрено дејство.
28. Дејства ШТС је било и на левом крилу из правца Брестовац, као и из правца Ногавац, али по јединицама полиције.
29. По извештају командира водова сазнао сам следеће: у селима Брестовац, Мала Хоча и Целине није било цивилног становништва, вероватно су напустили село пре почетка борбених дејстава. Разбијене ШТС су највероватно побегле у села Рандубрава и Ретимље. У школи у селу Брестовац нађене су топографске карте, свеске са списковима терориста по јединицама, муниција, неколико пушака и делови униформе од припадника ШТС. Село Брестовац је било утврђено, око села су ископани заклони за дејство, ровови и саобраћајнице, а поједине куће су припремљене за ватрено дејство.

30. Око 14,00 часова наишао сам на групу цивила, коју су сачињавале жене, деца и старије мушке особе, која се крила у кориту Хочанске реке, њих око 200. По њиховим изјавама били су из села Целине и Ногавац. Рекао сам им да остану ту док војска не прође, а да се онда врате у своје село. Знам да је група цивила касније отишла у село Целине, јер ме је о томе известио командир ватрене групе и тражио да због доласка цивила промени ватрени положај, што сам му и одобрио. Шта је касније било са овим цивилима не знам, јер се моја јединица више није враћала у ова села. У току ноћи 01./02.04.1999.године у Бистражину, где сам тада био са делом јединице, чуло се дејство НАТО авијације. Ујутру сам чуо од команданта бригаде да је НАТО бомбардовао село Ногавац и да има доста жртава.
31. Око 18,00 часова БГ-2 је избила на линију тт 450 – Бриња – к. 337, где је зановила и у току ноћи није било сукоба, али су се чула дејства из правца села Рандубрава и Пиране као и појединачне детонације.
32. 26.03.1999.године по свитању примио сам извештај да се у рејону Шарап налази већа група цивила – око 500. Наредио сам командиру вода, колико се сада могу сетити поручнику Живковић Миловану, да ту групу цивила упуту ка Великој Круши и селу Целине, то јест ван простора извођења борбених дејстава. По извештају командира ватрене групе цивили су прошли поред ватреног положаја око 08,00 часова и отишли путем ка селу Велика Круша. Једна група цивила је од стране полиције упућена ка селу Бела Црква.
33. Из села Рандубрава је отворена ватра по јединици. Борба је вођена око пола сата, а ШТС су се вероватно повукле ка економији и селу Доње Ретимље. Претрес села Рандубрава је вршила јединица полиције. У селу нисам видео становнике. Било је доста ископаних заклона, а нађени су и делови униформе. Пошто је мој десни сусед БГ-1 био заустављен ватром са економије тт 371 и из села Доње Ретимље део јединице сам усмерио на ова два објекта. ШТС у рејону економије су разбијене изненадним нападом у бок и највероватније су побегли ка Доњем Ретимљу. Борба против ШТС у Доњем Ретимљу трајала је све до 17,00 часова, када је део јединице ушао у село. Највећи отпор ШТС пружале су из кућа са обода села и са цамије. У селу није било становништва. Претресом села нађена је већа количина оружја и муниције, мине за минобацач 60мм, тромблонске мине, и неколико килограма тротила. Око села су били ископани ровови и заклони, а у зидовима ограда пробијене пушкарнице. У захвату пута према селу Пиране постављено је 30 мина усмереног дејства, ручне израде, са електричним детонаторским капислама. Куће по ободу села биле су припремљене за дејство, а на торњу цамије су пронађене чауре и муниција. Такође смо пронашли и пуно крвавих трагова, чак и кржаве делове униформе, али нисмо пронашли рањене и погинуле.
34. Око 13,30 часова по наређењу команданта бригаде упутуо сам један вод из резерве са поручником Радојевићем у рејон села Оптеруша. Због честих

сигнала ваздушне опасности и надлетања авиона НАТО-а, а око 13,00 часова и дејства по рејону Оптеруша, већи део технике је заноћио у рејону села Рандубрава, остале снаге на линији Доње Ретимље – тт 451 – Ретимље. У току ноћи није било сукоба али се чуло дејство из правца села Самодрже.

35. 27.03.1999.године јединица је наставила претрес и чишћење терена на правцима Доње Ретимље – Мамуша и Ретимље – Непребиште. Због терена који је тешко проходан, честих сигнала ваздушне опасности, и дејства већ разбијених ШТС, напредовало се веома споро. Јединица на левом крилу је наилазила на слабији отпор ШТС у рејону Батлак. Пошто су касније нађени делови униформе у овом рејону, вероватно су се терористи, по обичају, пресвукли и помешали са становништвом у селу Мамуша. Око 08,00 часова један ојачани стрељачки вод сам упутио у састав БГ-1 јер је заустављена испред села Медвече. По извештају командира вода, старијег водника Оливера Илијевског сазнао сам да је вод добио задатак да учествује у разбијању ШТС у рејону села Медвече, а затим настави дејство дуж пута и у рејону села Непребиште се споји са јединицом бригаде која је дејствовала са севера. ШТС у рејону Медвече су разбијене до 11,00 часова, а затим је наставио покрет у захвату пута. Село Мамуша је било пуно цивилног становништва, мештана и цивила из других села. Кроз село је прошао путем без борбе, по изласку из села око 18,00 часова на његову јединицу је отворена ватра са оближње косе. Борбу је водио око 1 сат. По разбијању ШТС наставио је покрет, остварио контакт са јединицом из бригаде и заноћио испред села Непребиште.
36. Пошто више није било отпора ШТС око 19,30 часова добио сам задатак да прикупим јединицу и одмаршујем у село Бистражин. При уласку у село Мамуша дошло је до превртања једног тенка, па су јединице заноћиле у рејону села Ретимље, Доње Ретимље, на уласку у села Непребиште и Мамуша. У току ноћи није било дејстава.
37. 28.03.1999.године део јединице је у 09,00 часова из Ретимља преко Пирана и Зрза одмаршовао у Бистражин. По извлачењу тенка и попуне горивом други део јединице је у 14,00 часова извршио марш правцем Мамуша – Пиране – Зрзе – Бистражин. У току дана сам разговарао са мештанима села Мамуша и они су ми рекли да је задњих дана у село дошло доста људи из других места, па чак и наоружаних терориста. Мештани села Мамуша су помагали при извлачењу преврнутог тенка, тако што су са једном машином – дозером проширили део пута ради проласка тека за извлачење. Село Бистражин је било насељено, и становници су живели у својим кућама. Са месним парохом је успостављен контакт и није било никаквих сукоба на овом простору до краја рата. Колико ми је познато у тој католичкој цркви редовно су одржаване мисе, радиле су продавнице, људи су се слободно кретали и народ је остао у селу све до краја рата.

38. За наводно почињене злочине у времену од 25.03. до 28.03.1999.године у рејонима Бела Црква, Целине и Брестовац први пут сам чуо крајем 2001.године, а нешто сам прочитао и у књизи „Косово, како виђено – тако речено“ Фонда за хуманитарно право. Јти наводи су потпуно нетачни. Тврдим да јединица којом сам командовао у поменутој противтерористичкој акцији није извршила никакав злочин, нити имам сазнања да је то урадила нека друга јединица. У дејствима од 25.03. до 27.03.1999.године погинуо ми је један војник, теже су рањена два а лакше један војник. За ове наводе постоји потврда у ратном дневнику 2/549.мтбр за наведене дане, а који носи ознаку доказног предмета П 2019.
39. По наређењу команданта 549. мтбр 29.03.1999. године, упутио сам вод МБ 120 мм, у рејон села Велика Хоча и претпочинио га БГ – 6/549 мтбр, која је наставила противтерористичку акцију на правцу Ораховац – Острозуб - Мађаре – Јончиште. 31.03.199. године, у састав БГ – 6/549. мтбр упутио сам један ојачани стрељачки вод. Овај вод се у састав батаљона вратио 01.04.1999. године, а вод МБ 120 мм, 03.04.1999. године.



41. Одмах по отпочињању агресије НАТО на СРЈ и бомбардовања Ђаковице мештани села у граничном појасу, између осталих и Дева, Гуска, Вогово, Бабај Бокс, Годен, Липовац, Грчин, Рогово, Кушнин и Дамјане, су напустили своја села и отишли ка Ђаковици и Призрену.
42. 30.03.1999. године, обишао сам део јединице у селу Жуб и од заменика капетана прве класе Миленковић Драгише сазнао да је у претходна три дана преко граничног прелаза Ђафа Прушит, прешло у Албанију око 5000 цивила и да није вршио њихову контролу. До ове цифре је дошао слободном проценом и у разговору са командиром пограничне полиције која је обезбеђивала гранични прелаз Ђафа Прушит. Пошто су на пуно места и са једне и са друге стране пута, била постављена противпешадијска и противоклопна минска поља, организовао је заштиту цивила како не би исти страдали приликом проласка кроз то подручје. Такође ме је известио да је по наређењу ИКМ ПрК направио пролаз у противпешадијском минском пољу у

- рејону карауле Ђафа Прушит и да је организовао контролно- заштитну службу, како цивили не би страдали од наших мина.
43. Том приликом, на уласку у село Жуб, затекао сам групу цивила – жена са малом децом и старе особе, које су биле у веома лошем стању. Разговарао сам са овом групом, објаснио им да је најбоље за њих да се врате у своја села, били су из околине Пећи, или да оду у Ђаковицу, где ће органи цивилне власти организовати смештај. Мештани села Жуб су хтели да их приме у своје домове, али су они остали упорни у намери да оду у Албанију и то преко прелаза Ђафа Прушит. Пошто је пут био запречен у противоклопном смислу у рејону граничног прелаза и возила нису могла проћи путем, наредио сам заменику да организује превоз ове групе цивила до царине са једним возилом и да их безбедно одведе на територију Албаније. Тако је урађено и ова група цивила је превезена до царине, а затим безбедно проведена кроз минско поље до територије Републике Албаније.
44. Цивили – избеглице су кроз рејон батаљона и гранични прелаз Ђафа Прушит пролазили 28., 29., 30. и 31. марта, и 01. и 04. априла 1999. године. По слободној процени, прошло је око 12000 људи. Понављам да се до ових бројева дошло слободном проценом јер нисмо имали задатак да контролишемо ова лица и водимо евиденцију.
45. Свих тих дана цивили су пролазили и путем Ђаковица – Призрен. Призор на путу људи који некуд иду је веома мучан и тужан у исто време. Припадници моје јединице су тешко ово доживљавали и ниуком случају нису одобравали. Предочен ми је ратни дневник 2/549.мтбр за дан 30.март 1999.године, који носи ознаку доказног предмета П 2019, који потврђује ове наводе.
46. 04.04.1999. године сам поново разговарао са цивилима који су одлазили за Албанију и рекли су ми, том приликом, да је главни разлог одласка страх од НАТО бомбардовања, а било је и оних који су говорили да се плаше терориста. Вероватно је било случајева и страха од сукоба Војске и ШТС, али то нису јавно износили. Иначе, вршена је систематска кампања застрашивања цивила од стране НАТО снага. У првих пар дана агресије, НАТО је гађао и циљеве у општини Ђаковица, како војне тако и цивилне, што је уосталом била пракса сво време бомбардовања. Ово дејство НАТО снага сам лично видео 24.03.1999. године, а последице по повратку са задатка 30.03.1999. годне. Поред порушених објеката у касарни, видео сам да су оштећене и поједине куће у близини касарне, католички самостан и џамија, а да је потпуно уништен Базар.
47. Онда нису дејствовали по Ђаковици до 08.04.1999. године, али су свакодневно бацали летке са порукама: "хиљаде бомби", "воља, моћ и подршка света да бомбе неумољиво бацамо...", "страшна смрт", "не чекај на

- мене", итд. Показан ми је доказни предмет одбране 5Д 1373, летци НАТО пакта , и потврђујем да сам те исте као и многе друге летке овакве садржине налазио на терену. Неке имам сачуване и дан данас.
48. Тврдим да су ови леци били усмерени искључиво према цивилном становништву, да су имали веома јак утицај и да су пресудно утицали на одлуку већине оних становника који су отишли за Албанију. Знам да никакав ефекат нису имали на моју јединицу, чак су нам били и смешни, а нисам чуо да су имали утицај на неку другу јединицу, шта више очекивао сам да ће једна озбиљна војна сила да смисли нешто оригиналније.
 49. Тамо где ни леци нису помагали, намерно су гађали цивиле, како би их застрашили и натерали да се иселе и тако оправдали свој злочин, тј. агресију на СРЈ. Оваквих примера је било пуно: Ногавац, Меја, Бистражин, избегличко насеље Маја, Кориша.
 50. Тврдим да припадници 2.мтб никада нису учествовали у протеривању цивила, већ у њиховом збрињавању. Иако збрињавање цивила не спада у задатак војске, припадници мога састава су несебично помагали цивилима током целог периода 1998-1999.године. Од команде бригаде сам током тог периода добио више наређења у којима је регулисан однос према цивилном становништву, а сви припадници батаљона су код себе имали „Правила понашања у борби“-брошуру коју је издала Прва управа ГШВЈ. Предочени су ми доказни предмети одбране 5Д 838 Наређење Команданта 549.мтбр од 10.09.1998.године стр.повр.бр.2116-2, а односи се на поступак са цивилним становништвом те доказни предмет одбране 5Д 897 исте команде од 24.04.1999.године ст.пов.бр.1585-2, где се у тач.2 говори о прихвату, размештају и обезбеђењу цивилног становништва. Оба ова акта сам примио од претпостављене команде.
 51. Одмах по проглашењу ратног стања Штаб Врховне команде је издао цепну брошуру „Правила понашања за борце,“ коју смо ископирали и поделили војницима у батаљону. Ова брошура има пет целина и то: правила борбе, поступак са рањеним противницима, заробљени противници, цивили и међународно хуманитарно право.
 52. Цивили који су побегли пограничног подручја, учинили су то из страха од дејства НАТО снага и уопште ратних дејстава која су се очекивала у наредном периоду. Свуда у свету је нормално је за очекивати да се цивилно становништво исели пре или по отпочињању борбених дејстава. Иначе и нешиптарско становништво је било уплашено од дејстава НАТО, а део се и иселио. Знам да су старешине батаљона, који су имали родбину ван КиМ послали породице пре НАТО агресије из Ђаковице.
 53. Према информацијама којима смо располагали, и што смо непосредно видели и становници из заграничног подручја у Албанији су се иселили то

јест отишли у дубину територије 29.04.1999. године, и то из села Влахна, Добруна и Зогај. То поврђују и наводи у ратном дневнику 2.мтб од 29.априла 1999.године који носи ознаку доказног предмета П 2019.

54. Део становништва се није селио и читаво време рата је био у рејону одбране батаљона.
55. Од почетка априла па до 14.06.1999. године, 2. моторизовани батаљон је изводио одбрану у рејону Ђафа Ванес, Паштрик, Ђаковица – искључно. Одбрана је организована у духу примљених наређења, а пре свега заповести команданта 549. мтбр за одбрану. У заповести су, поред одлуке за употребу јединице, дата јасна наређења везана за поступак са ратним заробљеницима, поштовање одредби међународног ратног права и однос према цивилном становништву. Ове одредбе сам уградио у своју заповест и при свакодневном обиласку потчињених јединица контролисао њихово спровођење. Предочени су ми доказни предмети 5Д 86 Заповест команданта 2/549. мтбр за одбрану од 08.04.1999. године као и доказни предмет Заповест команданта за одбрану од 03.04.1999.године која носи ознаку доказног предмета 5Д 87. Оба ова акта лично сам потписао.
56. Однос Војске према цивилном становништу и становништва према војсци у рејону одбране је био коректан . Почетком априла 1999. године, командно место 2. мтб је премештено из рејона села Жуб у рејон села Брековац. Сећам се да смо тога дана у раним јутарњим часовима почели смо са измештањем због могућег бомбардовања , а када су то видели мештани и они су исто урадили. Наша процена је била тачна јер је већ 08.04.1999. године, гађано уређено командно место у рејону селу Жуб, али су касетне бомбе пале и по кућама у селима Жуб и Брековац. Срећом , сви смо се претходно изместили па није било жртава ни међу цивилима ни међу војском, али је причињена велика штета на цивилним објектима, а моје командно место потпуно уништено.
57. Мештани села Брековац су се делимично иселили, али је већи део остао у селу и Срба, и Шиптара и Цигана. На самом командном месту батаљона, била је и породица Чеху, брат од стрица Аћиф Чехуа, једног од локалних команданата терористичке ОВК, затим неколико породица Љифај, међу њима и Марк Љифај, са којим смо имали одличну сарадњу.
58. Било је примера да су се Шиптари склањали код познаника Срба, на пример у кући Шћекић Вукашина, у Брековцу, на самом командном месту батаљона, било је двадесетак избеглица из околине Пећи и Ораховца.
59. Мештани села Фирза су почетком агресије прешли у село Рача и Петрушан. Мештани села Моглица, Рача, Петрушан, Дољ, Кушевац и Бистражин, се нису селили.

60. Одмах по намерном гађању авијације НАТО цивила у селу Меја, Бистражин, Терзијски и Швањски мост, 17.04.1999. године, од команде 549.мтбр добио сам наређење за обезбеђење цивилног становништа. Показан ми је цитирани акт који носи ознаку доказног предмета 5Д 888 стр.пов.бр. 1469-2 од 17.04.1999.године које је потписао пуковник Делић и Наређење команде гарнизона од 17.04.1999.године које је потписао командант гарнизона пуковник Милош Ђошан. Исти акт ми је показан и носи ознаку доказног предмета 5Д 1147 . Потврђујем да сам оба ова акта примио. На основу ових наређења, формирао сам вод за заштиту цивилног становништа 21.04.1999. године. Дужност командира вода је, поред своје редовне дужности, обављао референт безбедности, поручник Нешовић Ненад, његов заменик је био референт општих послова водник Вукадиновић Радиша. У саставу овог вода, било је одељење војне полиције и десетак војника из командног вода. Командир овог вода је успоставио контакт са мештанима у рејону одбране и тежишно се бавио заштитом цивилног становништа од дејстава ШТС, али и од потенцијалних криминалних дела припадника батаљона.
61. У другој половини априла 1999. године, по добијеној информацији да се мештани села Јахоц, спремају на колективну селидбу за Албанију, послао сам екипу из овог вода у село. По извештају поручника Нешовића, сазнао сам да је код мештана присутан страх од честог бомбардовања објекта Чабрат па су одлучили да колективно оду за Албанију. У разговору са мештанима, а предводио их је извесни Ука старешина села, сазнао је и да су им два униформисана лица тражила паре, како би их наводно безбедно одвели до границе. По обављеном разговору, одустали су од првобитне намере и остали у свом селу све време рата. Овом разговору присуствовао је и капетан прве класе Ник Перај, који га је после рата у више наврата контактирао и преносио му захвалност мештана села Јахоц.
62. До краја рата у рејону одбране, десили су се следећи екцеси са цивилним становништвом. Војни полицајац из саставе моје јединице код контролног пункта у селу Брековац убио је цивила шиптара. По сазнању да се десило убиство , одмах се предузете мере на процесуирању, именовани је ухапшен и уз кривичну пријаву спроведен у Војни суд у Приштини.
63. Почетком априла 1999. године, у рејону села Дамјане, пронађен је леш мртве женске особе, о чему ме је известио командир 2.мтч, која се налазила на том простору. О догађају је извештена команда бригаде. Знам да су истражни органи обављали увиђај, и да је обдукцијом утврђено да је смрт наступила природним путем.
64. Једна жена из села Рача је пријавила половином маја 1999. године, да су јој два војника из дворишта куће одвезли трактор. Овај трактор је врло брзо пронађен, остављен на путу према караули Дејан Радановић и враћен власници. Починиоци нису откривени,

65. По добијању податка да се у кафани "Код Бојана", у власништву Србина Шћекић Вукашина у Брековцу, војницима продаје ракија и цигарете то по веома великој цени, са овим сам упознао надлежни општински орган у Ђаковици и кафана је затворена.
66. Поред овога, 22. и 23.04.1999. године, приликом борбене контроле територије у рејону села Љубижда, Ромаја и Лукања, откривена је група терориста. Ови терористи су десетак дана држали у шуми изнад села Љубижда заробљену групу цивила и терали их да у току ноћи одлазе по оближњим селима и доносе им храну. По заробљавању ове групе терориста (немам тачан податак о броју убијених, колико се сећам убијена су двојица терориста, а 6 је заробљено), цивили су смештени у село Ромаја, а терористи предати официру безбедности. Пошто цивили нису били са овог подручја, тражили су да их превеземо до Призрена, што је и урађено. Сећам се да је Михра Нејровај, са петоро деце, тражила да јој омогућимо да оде за Босну. Она је идентификовала 6 мушкараца из групе цивила за које је рекла да су терористи али да су се пре доласка војске пресвукли у цивилну одећу и бацили оружје. Ова жена је са децом одведена до Ниша и предата Црвеном крсту, 01.05.1999. године. Њу и децу је до нишког Црвеног крста одвео војни обвезник Митровић Бобан. Показан ми је документ свеска примљених телеграма 2/549.мтбр која на ознаку доказног предмета 5Д 1367 , за дан 26.04.99 , свеска послатих телеграма за дан 27.04.1999.године која носи ознаку П 2010 који наводи потврђују претходно речено. У свесци примљених телеграма 5Д 1367, за дан 07.мај 1999.године види се да је војник Митровић био на задатку пратње и обезбеђења цивила до црвеног крста у Нишу.
67. Сећам се да су почетком априла 1999. године, при премештању командног места у селу Брековац, војни полицајци у једној кући пронашли непокретног старца. Позвали смо болницу и овај старац је санитетским возилом превезен до болнице, где је задржан на лечењу.
68. По отпочињању копненог дела агресије, у рејону карауле Кошаре, 09.04.1999. године, појавиле су се јаче ШТС у ширем рејону Ђаковице, а посебно на простору Рацај – Рамоц. 26. априла 1999. године командант бригаде ми је наредио да се јавим на ИКМ ПрК у Ђаковици. Тамо сам у присуству Начелника штаба 549. мтбр од Начелника штаба ПрК пуковника Живковић Верољуба добио задатак за блокаду дела рејона Коренице у циљу спречавања извлачења ШТС ка Ђаковици и преко реке Ереник ка Албанији. Предочен ми је ратни дневник моје јединице (П 2019) за дан 26.04.1999.године којим се потврђује наведено.
69. Овим су се обезбеђивали и елементи борбеног распореда батаљона од напада с леђа, за време извођења противтерористичке акције. Претрес терена откривање и уништење ШТС, колико се сећам, вршиле су јединице МУП-а од комуникације Ђаковица – Пећ. За извршење овог задатка,

формирао сам три стрељачка вода, а ангажовао сам и вод војне полиције, одељење везе и санитетско одељење. То потврђују наводи у ратном дневнику 2.мтб (П 2019) за дан 21.04.1999.године.

70. За извршење овог задатка нисам радио борбена документа, јер се батаљон и даље налазио у ранијем рејону и изводио одбрану по већ издатој заповести, а само мале снаге ангажоване за овај задатак. Дакле није било никакве писане заповести јер су то задаци за ниво вода, а били су у склопу извешања задатака на одбрани државне границе.
71. 27.04.1999. године, око 03,30 часова, извршен је покрет ових снага и до 06,00 часова, поседнута је линија блокаде око 2 км. Моје командно место за ову акцију је било у једној напуштеној кући између села Меја и Кореница, на путу Ђаковица – Поношевац. Први сукоб са ШТС, јединица је имала око 08,30 часова, у рејону гробља у селу Кореница. Из извештаја командира вода, потпоручника Митић Драгана, сазнао сам следеће: око 08,30 часова у рејону гробља на улазу у село Кореница приметио је групу од око 50 цивила, послао је патролу да провери одакле су и да им каже да се врате својим кућама, када је патрола пришла до ове групе на њих је отворена ватра и бачена је једна бомба, од чега је теже рањен војник Вучковић Добрица, а лакше војник Лападатовић Мирослав. Када је командир стигао са појачањем терористи су побегли у оближње куће, а цивиле је пропустио ка Ђаковици, тј. ван простора извођења борбених дејстава. Борбу са овом групом терориста наставио је у наредних пола сата, када су вероватно побегли ка селу Рамоц.
72. Наредио сам му да остане на линији блокаде, да укаже прву помоћ и извуче рањене до асфалтног пута ради транспорта до болнице. Послао сам старијег водника Вукадиновића са санитетским возилом да превезе рањенике у војну болницу у Ђаковици. У току извлачења рањеника, терористи су из кућа у Кореници, отварају ватру на војнике и санитетско возило. По неутралисању терориста, војници су превезени у војну болницу у Ђаковици, а терористи су вероватно побегли ка селу Рамоц.
73. То поподне путем од Коренице ка Ђаковици, пролазили су цивили, углавном жене са децом у групама од 20-50. Зауостављање и контролу цивила нисмо вршили, нити смо имали било какав контакт са њима, сем што су им поједини војници давали храну и воду. Тврдим да је моја јединица отварала ватру само по наоружаним терористима и да ни на који начин није приморавала становништво да одлази из својих кућа. Било је примера да се комплетне породице Шиптара склоне код својих комшија Срба. Само је у кући Вукадиновића, у засеку Цуфодољ, било десетак фамилија. Пошто су терористи отерани са овог подручја, предвече су се цивили вратили у своје куће и нису их напуштали све време рата. Авијација НАТО је цео дан летела и у више наврата дејствовала по ширем рејону Ђаковице.

74. У току ноћи, 28.04.1999. године, око 02,00 часова, ШТС су покушале да се извуку преко положаја вода војне полиције у рејону Кодра е Кикис ка Таковици, али су у томе спречени. Највероватније је убијено једно лице иако тело ујутру није нађено, а заплењена је већа количина муниције и мина за ручни бацач. И овог дана, путем ка Таковици, пролазили су цивили. Припадници моје јединице нису вршили заустављање и контролу ових цивила. Око 14,30 часова, у рејону Кодра е Кикес рањен је у главу војник Летић Бранимир из вода војне полиције. Око 16,00 часова јединице МУП-а су завршиле претрес терена, а ја сам добио задатак са ИКМ ПрК да јединицу вратим у рејон одбране батаљона. Један ојачани вод сам оставио на овом терену ради контроле територије на правцу Рамоц - Рацај и наредна два дана, али нису примећене ШТС. У овој акцији сам имао једног теже и двојицу лакше рањених војника. За наводно почињене злочине у рејонима Коренице и Меја први пут сам чуо крајем 2001. године, а детаљније сам прочитао у књизи Фонда за хуманитарно право „Косово, како виђено, тако речено“. По сазнању за наведене злочине обавио сам разговор са старешинама које су учествовале у овој акцији, као и са појединим војницима и одговорно тврдим да ја и припадници јединице, којом сам командовао у овој акцији, нисмо извршили никакав злочин у овим рејонима. Такође, немам сазнања да је то извршила нека друга јединица. Ово потврђујем наводима из ратног дневника 2.мтб (П 2019) за дане 27. и 28. април 1999. године.
75. За време извођења ове противтерористичке акције нисам видео генерала Лазаревића, нити сам чуо да је тада био у Таковици.
76. Дана 27.04.1999. године на командно место батаљона су дошли начелник безбедности 52. арбр ПВО капетан Сергеј Перовић, и капетан Ник Перај, за кога мислим, али нисам сигуран, да је био референт у оперативном органу ове бригаде. Перовић ме је тада упознао са Перајем, рекао ми да овај има кућу селу Долошај и тражио ми неколико војника, како би заједно отишли до његове куће. Рекао сам им да је претрес терена од стране полиције већ почео, да већ има сукоба са терористима, да има рањених, да им не дам војнике, али да не дам ни њима двојици да оду жељеним правцем, јер није безбедно. Предложио сам им да оду до јединице полиције која врши претрес терена и да са њима оду до села Долошај. Где су одатле отишли није ми познато, али знам да нису прошли кроз линију блокаде.
77. Дисциплини старешина и војника у батаљону поклањао сам велику пажњу. Инсистирао сам на доследном поштовању Правила службе Војске Југославије, и Правила о војној дисциплини. Такође из команде бригаде добио сам више наређења којима се тражило доследно спровођење одредби Правила Службе Војске Југославије. Кроз анализе већ откривених дисциплинских грешака и престапа указивало се на штетност таквих догађаја и издавани конкретни задаци у циљу спречавања таквих појава.

Према починиоцима дисциплинских грешака старешине у батаљону су предузимали мере из своје надлежности. Починиоци кривичних дела су после извршеног увиђаја од стране војно-истражних органа, уз кривичну пријаву, спровођени у Војни суд у Приштини. За почињена кривична дела у периоду октобар 1998.године – јул 1999.године, подигнуто је око 20 кривичних пријава против припадника 2. мтб. У овај број нису урачунате кривичне пријаве против војних лица из 2. мтб, која су самовољно напустила јединицу, или дезертирала, као ни кривичне пријаве против непознатих починилаца. Кривичне пријаве подигнуте су и против следећих лица:

водник Мијајловић Милан, кривично дело изазивање опште опасности,
 војник Симић Срећко, кривично дело крађа,
 војник Дмитровић Славиша, кривично дело убиство из нехата,
 војник обвезник – добровољац Јокић Жељко, кривично дело силовање,
 војни обвезник – добровољац Крсмановић Влатко, кривично дело
 силовање у покушају – помагању,
 војник Агимовић Мустафа, кривично дело тешка крађа ,
 војник Алавања Бојан, кривично дело крађа,
 поручник Гаћеша Зоран, кривично дело прикривање извршиоца
 кривичног дела,
 војник Топаловић Славољуб, кривично дело противправно убијање и
 рањавање непријатеља,
 мајор Радић Србобран, кривично дело злоупотреба службеног
 положаја,
 мајор Манчић Златан, кривично дело ратни злочин против цивилног
 становништва,
 капетан Радојевић Раде, кривично дело ратни злочин против цивилног
 становништва,
 војник Тешкић Данило, кривично дело ратни злочин против цивилног
 становништва,
 војник Сереги Мишел, кривично дело ратни злочин против цивилног
 становништва.

78. Одмах по добијеном сазнању да је у рејону одбране батаљона почињено кривично дело предузимао сам мере у циљу обезбеђења лица места и извештавао команданта бригаде. Пошто сам у формацијском саставу имао референта безбедности и он је по мом наређењу предузимао мере из своје надлежности.
79. Примера ради по сазнању, а на основу изјаве два војника, да је помоћник за морал у батаљону мајор Радић Србобран од једног цивила узео новац наредио сам референту безбедности да испита случај и да ме извести о утврђеним чињеницама. Иако при претресу личних ствари није пронађен наводно одузет новац написана је кривична пријава, а мајор Радић распоређен на другу дужност.

80. По пријави цивила да је у Призрену извршено силовање органи МУП су спровели истрагу и дошли до сазнања да су кривично дело извршила два војника, а да један од починилаца има надимак Брзи. По добијању овог податка извршио сам проверу по јединицама, открио да се ради о војном обвезнику - добровољцу Јокић Жељку, да се налази у саставу 2. мтч и предао га органима војне полиције. У току истраге откривен је и његов саучесник војни обвезник – добровољац Крсмановић Влатко и такође предат органима војне полиције. При хапшењу Крсмановић је затечен у покушају крађе и том приликом је пружао отпор органима војне полиције. Предочени су ми доказни предмети Свеска послатих телеграма 2.мтб (П 2010) за дан 20.05.1999.године те свеска примљених телеграма 2.мтб (5Д 1367) за дан 20.05.1999.године, који потврђују претходне наводе.
81. Војни обвезници- добровољци су уз кривичну пријаву спроведени у Војни суд у Приштини.
82. По отпочињању агресије у батаљон сам примио око тристапедесет добровољаца, који су у јединицу дошли из Центара за прихват и обуку у Бубањ Потоку и Међи. Пре њиховог пријема добио сам наређење од команданта 549.мтбр да добровољци не могу бити у засебним јединицама, већ да се у зависности од личне ВЕС-ти распореде по нижим јединицама. Тако сам и поступио, а однос према добровољцима је био исти као и према осталим припадницима резервног састава. По њиховом пријему устројена је евиденција, у војне књижице уписано учешће у рату, а затим распоређени по нижим јединицама. Прву групу сам примио 03.априла 1999.године. Ове речи се потврђују наводима у ратном дневнику моје јединице за дан 03.04.1999.године и за дан 13.04.1999.године (П 2019).
83. Од овог броја из батаљона сам отпустио око педесет добровољаца. Отпуштани су јер нису могли да издрже напоре при извршавању задатака, део је због болести упућен на ВЛК, а део због непоштовања војне дисциплине. Против четири добровољаца, написана је кривична пријава због учињеног кривичног дела, и спроведени су у Војни суд у Приштини.
84. Садејство између ШТС, НАТО снага и Војске Републике Албаније је било непрекидно и добро организовано од самог почетка агресије. Првих дана агресије непосредно пре дејства НАТО авијације по рејону Ђаковице по ободу границе у Републици Албанији упаљене су ватре, а по дубини наше територије према планини Милановац уочени су рефлектори, чиме је обележена граница и правци дејства. Ово потврђују наводи у ратном дневнику 2.мтб за дане 24. и 26.март 1999.године, који носи ознаку доказног предмета П 2019.
85. Како је пролазило време садејство је интензивирано, а посебно у рејонима планине Паштрик и граничног прелаза Ђафа Прушит. Обично би авијација НАТО прво вршила извиђање, онда би ШТС нападе неки од

наших положаја, а затим би авијација дејствовала по „ откривеним “ циљевима. Било је случајева да истовремено напад на положај батаљона изводе ШТС и оклопне јединице Оружаних снага Албаније уз ваздухопловну подршку НАТО. Иначе злочиначке НАТО снаге су користиле ШТС као своју пешадију за копнени део агресије на СРЈ. У више наврата осмотрили смо долет транспортних хеликоптера на територији Албаније, а непосредно по њиховом спуштању, из тих рејона уследио би напад ШТС на наше положаје. Показан ми је ратни дневник моје јединице (П 2019) за дане 05.мај , 17.мај и 18.мај те 27.мај , који наводи потврђују претходно изнето.

86. НАТО је за време агресије користио разноврсна борбена и убојна средства. Међу њима и забрањена средства као што су касетне бомбе и муниција са осиромашеним уранијумом. У више наврата војници су се жалили на несносне главобоље после дејства НАТО авијације у шта сам се и лично уверио у рејонима карауле Ђафа Прушит и Годен. Такође су гађали и заштићене објекте како цивилне, тако и санитетске. У касарни у Ђаковици уништена је амбуланта иако је на крову имала уочљив знак црвеног крста, а при транспорту рањених гађали су санитетски аутобус који је такође био видно обележен. Ово ми је познато јер је у том санитетском аутобусу био и рањеник из 2. мтб војни обвезник – добровољац Божовић Владимир.

87. У неколико наврата при дејству артиљерије Оружаних снага Републике Албаније коришћена су хемијска средства. За један од тих случајева потврђују наводи у ратном дневнику (П 2019) за дан 08.јун 1999.године. Напади ШТС настављени су све до 14.06.1999. године, тако да се батаљон под борбом и уз властити прихват извукао са границе.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

101. Након тога датума па све до краја рата тај састав се налазио у рејону села Жуб што се јасно може видети из Заповести за одбрану 2/549.мтбр од 03.04.1999.године (5Д 87) и као и наводи ратног дневника батаљона (П 2019) за 03.април 1999.године, који потврђују дан када се јединица вратила у рејон Жуба. Даљим прегледом ратног дневника јасно се види да јеидница није напуштала рејон одбране.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

111. Батаљон је 14. јуна 1999. године напустио простор КиМ и предислоциран у гарнизону место Медвеђа. Укупни губици у 2. мтб у периоду од маја 1998.године до јуна 1999. године били су: погинулих – 15, рањених – 53.

ПОТВРДА СВЕДОКА

Изјава садржи све што сам рекао по свом знању и сећању. Изјаву сам дао добровољно и свестан сам да се може употребити у судском поступку пред Међународним судом за кривично гоњење особа одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права, почињена на територији бивше Југославије од 1991. године, као и да могу бити позван да јавно сведочим пред тим судом. Сваку страницу изјаве потписао је ко-адвокат Ђуро Чепић и ја као давалац изјаве.

Потпис:

Датум: